

uher. na Slov. a Podk. Rusi. Státním úřadem ve smyslu zák. č. 269/20 sluší, jak patrně z demonstrativního výpočtu úřadů v § 1 vládn. nař. ze 6. července 1920 č. 428 Sb., vydaného k provedení zák. č. 269/20, rozuměti ona zařízení, která vykonávající státní moc, nadána jsou určitým imperiem, ústavem pak soubor technických zařízení na technickém podkladě, určený k tomu, aby trvale sloužil určitému účelu veřejné správy. Naproti tomu uherské četnictvo bylo, jak vymezeno v § 1 zák. čl. III/1881, vojensky organisovaným sborem, zřízeným ke konání veř. služby bezpečnostní.

Z vymezení těchto se podává, že příslušníka sboru četnického býv. státu uher. nelze pokládati za zaměstnance státního úřadu nebo ústavu ve smyslu zák. č. 269/20.

Byl-li tedy st-I, jak sám v adm. řízení udával a ve stížnosti rovněž opakuje, strážmistrem býv. uher. král. četnictva, nepatřil, nejsa úředníkem nebo zřízcem státního úřadu nebo ústavu býv. státu uher., ke kategorii osob, jejichž právní poměry byly cit. zákonem č. 269/20 upraveny a nemůže proto z norem tohoto zákona pro svůj služ. poměr žádných nároků dovozovati. Jestliže však svůj nárok o tento zákon přece opírá, jest právní základ, ze kterého vychází, zřejmě mylný, a jsou pak již z tohoto důvodu bezpodstatny i veškeré důsledky, jež na tomto mylném základu buduje. — — — — —

č. 6600.

Pozemková reforma: Rozhoduje o žádosti podle § 11 zák. zák., jest stpů povinen zkoumati z úřední moci, zda osoby uplatňující nárok podle § 11 zák. zák. jsou k tomu oprávněny, a zda všechny osoby, jimž nárok ten přísluší, také skutečně nárok uplatnily, pokud se týče, zda jim byla dána příležitost, aby nárok ten uplatniti mohly.

(Nález ze dne 31. května 1927 č. 11.758.)

Věc: Šimon Sch. vlastním jménem a jako opatrovník nezletilých Juraje, Imricha, Štěpána a Alžběty Sz., Štěpán Sch., Leona Sch. a Bedřiška Sz. proti státnímu pozemkovému úřadu stran propuštění půdy ze záboru.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Výměrem z 18. listopadu 1924 oznámil stpů Šimonu Sch., jako vlastníku velkostatku T., zamýšlené převzetí nemovitostí k velkostatku tomu patřících, a on podáním ze 13. října 1925 žádal, aby některé nemovitosti jiným vlastníkům prý patřící nebyly pokládány za součást souboru jeho majetku zabraného, a u ostatních nemovitostí uplatnil nárok dle § 11 zák. zák. — Dne 18. ledna 1926 byly za účasti plnomocníka st-lova zjišťovány vlastnické poměry nemovitostí, o nichž st-I tvrdil, že mu nepatří, a dne 19. ledna 1926 provedeno bylo místní šetření o žádosti st-lově podle § 11 zák. zák. Otázka, komu patří vlastnicky nemovitosti, u nichž Šimon Sch. uplatnil nárok dle § 11 zák. zák., vůbec zjišťována nebyla. — Nař. výměrem uznal stpů, že řada nemovitostí nepatří do souboru zabraného majetku Šimona Sch., a vyřešil mu z ostatního majetku nárok dle § 11 zák. zák. — — —

O stížnosti uvážil nss takto:

St-lé tvrdí, že Šimon Sch. není jediným vlastníkem velkostatku T., z jehož nemovitostí byl nárok Šimona Sch. dle § 11 záb. zák. nař. rozhodnutím vyřešen, nýbrž že velkostatek ten jest spoluvlastnictvím všech st-lů, a namítajíce, že řízení o jejich nároku dle § 11 záb. zák. provéstí jest se všemi spoluvlastníky, spatřují nezákonnost a vadu řízení v tom, že nebyli o zamýšleném převzetí všichni spoluvlastníci uvědoměni, ani že jim nebyla dána možnost, aby nárok svůj podle § 11 záb. zák. uplatnili, nýbrž že úřad vyřešil nárok jejich jen na základě žádosti, kterou podal Šimon Sch.

Dle § 2 záb. zák. jest velkým majetkem pozemkovým rozuměti soubor nemovitostí, jestliže výměra náležející vlastnický jediné osobě nebo týmž spoluvlastníkům přesahuje výměry tam udané. Dle § 3 náhr. zák. nutno vlastníka vyzvatí, aby se vyjádřil, zda uplatňuje u nemovitostí k převzetí určených své právo podle § 11 záb. zák. Vzhledem k ustanovení § 2 záb. zák. nemůže býti pochybnosti o tom, že výrazem »vlastník« jest rozuměti nejen jednotlivou osobu, nýbrž i spoluvlastníky, a že musí býti všichni spoluvlastníci vyzváni. To plyne i z ustanovení 3. odst. § 5 náhr. zák., dle něhož v případě, že uplatní ve lhůtě nárok podle první věty § 11 záb. zák. jen někteří ze spoluvlastníků, má se za to, že ostatní souhlasí s návrhy včas podanými.

Nevyjádří-li se tyto osoby souhlasně, rozhoduje stpů podle volného uvážení jako o návrhu alternativním. Ustanovení toto zřejmě předpokládá, že všichni spoluvlastníci byli také skutečně k uplatnění nároku vyzváni. Ježto pak všem spoluvlastníkům přísluší pouze jediný nárok dle § 11 záb. zák., musí býti všem dána příležitost, aby jej mohli včas uplatniti. Rozhoduje o žádosti dle § 11 záb. zák., jest stpů povinen, aby z moci úřední zkoumal, zda osoby, nárok dle § 11 záb. zák. uplatňující, jsou k tomu oprávněny, a zda všechny osoby, jimž tento nárok přísluší, jej skutečně uplatnily, resp. zda jim byla dána příležitost, aby jej uplatniti mohly.

Žal. úřad zabýval se sice k popudu Šimona Sch. otázkou, komu některé nemovitosti, o něž však zde nejde, vlastnický patří, avšak otázku, komu patří ostatní nemovitosti velkostatku T., u nichž uplatněn byl nárok dle § 11 záb. zák., byli-li všichni jeho vlastníci o zamýšleném převzetí zpraveni a byla-li jim všem dána příležitost, aby nárok dle § 11 záb. zák. uplatnili, se vůbec nezabýval, spokojiv se se žádostí Šimona Sch., jemuž jako jedinému vlastníku velkostatku T. bylo oznámení o zamýšleném převzetí doručeno, a jenž také v důsledku vyzvání soudního sám nárok dle § 11 záb. zák. uplatnil.

Teprve po vydání nař. rozhodnutí zabýval se žal. úřad vlastnickými poměry na velkostatku T. a v odv. spise svém výslovně přiznal, že vskutku velkostatek ten není vlastnictvím Šimona Sch., nýbrž spoluvlastnictvím všech st-lů. Z toho všeho je patrné, že si žal. úřad neopatřil v řízení správním všechny předpoklady nutné pro řádné vyřešení nároku dle § 11 záb. zák. na velkostatku T. V tom shledal nss podstatnou vadu řízení.